

VED KNUT HOFFS BÅRE 6 SEPTEMBER 2011

Han beseiret hav og himmel
-Elsket fantasiens vrimmel
Molin-selskapets far og leder
fikk fortjent vår største heder
Skrev selv bok om salig Pelle
-mye muntert å fortelle
Æresmedlemsskap han fikk
i aller siste øyeblikk....

Dette er i lett omskreven form Knuts devise som det aller første norske æresmedlem av Pelle Molin-selskapet i Bodø.

Knut var levende opptatt av Pelle Molin – kanskje var det noe i Molins liv som rørte ved strenger i ham selv?

Sikkert er det at Knut nedla et stort arbeid i å samle fakta og ikke minst historier – alltid historier med Knut - om denne merkelige svenske skikkelse som kom til fots fra Sverige opp hit til Salten, og som døde her så altfor ung.

Knut knyttet den første kontakt herfra med det svenske Molin-selskapet i Sollefteå og var æresmedlem der. Han tok i mot svenske delegasjoner til Bodø, og kan var en våken samvittighet i forhold til å minne kommunen om at området rundt bautaen i Breivika av maleren og dikteren ikke må forfalle, men holdes i en skikk det står respekt av.

Så er det da også i dag kommet vakker blomsterhilsen til hans båre fra moderselskapet i Sverige.

Vi i Pelle Molin-selskapet vil minnes Knut som en begeistret leder – en inspirator som ikke alltid var like velorganisert, men med en unik evne til å få andre med seg.

Vi minnes Knut i dyp takknemlighet, og jeg gjør det med et utdrag fra Knuts egen hyllest til Pelle Molin ved 145-årsdagen for hans fødsel i 2009:

**Det var i en annen tid
og havet lokket i vest
Han hadde fått hjelp av en prest
en skredder gjorde seg flid**

**og etter en spennende vandring
ble han vår nye gjest**

**Et pust fra de store skoger
fra vidder og fossefall
På himmelen grågåsens ploger
mot nord som de fulgte et kall
Hit kom han og møtte Marie
hans eneste faste støtte
Nå halte han frem staffeliet
og lo til alle han møtte.**

**Noveller kom og fra hans hjerte
og jublende dro han på havet
og glemte all sult og smerte
All fortid og sorg var begravet**

**Det var som han levde i nuet
han var ikke redd for å dø
Når snøstorm i Sulis ham truet
eller i brott og sjø**

Den siste strofen tilegner vi Knut selv:

**I dag skal vi takke og minnes
vandrerer, drømmeren, gjesten
mannen på vinghesten.**

Takk Knut!

Før jordfestelsen

Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, nei, intet sted.
Hvor du meg fører ene, jeg følger med.

La intet mer meg skille fra nåden din,
og gjør meg ganske stille, O Jesus min.
Ved dine føtter ene er barnet trygt,
på deg, på deg alene min tro er bygt.

Etter jordfestelsen

Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode Ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem.

*Takk for at du var sammen med oss idag.
Familien*

Prest: Odd Eidner
Organist: Berit Valberg

BERGS
BEGRAVELSESBYRÅ

Knut Roar Hoff

F. 10.12.1931 D. 26.8.2011

Bodø domkirke
Tirsdag 6. september 2011

Preludium

Til inngang

Å leva, det er å elska
det beste di sjel fekk nå;
å leva, det er i arbeid
mot rikare mål å trå.

Å leva, det er i livet
å finna det største verd,
å leva, det er å vinna
til sanning i all si ferd.

Å leva, det er å leggja
all urett og lygn i grav;
å leva, det er som havet
å spegla Guds himmel av.

Før talen

Deilig er jorden,
prektig er Guds himmel,
skjønn er sjelenes pilgrimsgang!
Gjennom de fagre
riker på jorden
går vi til paradys med sang.

Tider skal komme,
tider skal henrulle,
slekt skal følge slekters gang;
aldri forstummer
tonen fra himlen
i sjelens glade pilgrimssang.

Englene sang den
først for markens hyrder;
skjønt fra sjel til sjel det lød:
Fred over jorden,
menneske, fryd deg!
Oss er en evig Frelser født!

Etter talen

Herre Gud, ditt dyre navn og ære
over verden høyt i akt skal være,
og alle sjele,
de trette træle,
alt som har mæle
de skal fortelle
din ære.

Gud er Gud, om alle land lå øde,
Gud er Gud, om alle mann var døde.
Om slekter svimler,
blant stjernestimler,
i høye himler
utallig vrimler
Guds grøde.

Høye hall og dype dal skal vike,
jord og himmel falle skal tillike,
hvert fjell, hver tinde
skal brått forvinne,
men opp skal rinne,
som solen skinne,
Guds rike!

Postludium

Snart er det natt

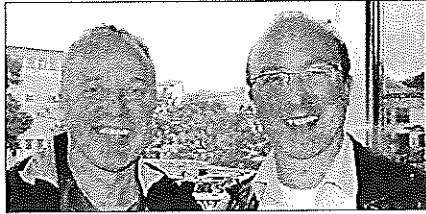
(mel.: The Water is Wide)

1. Snart er det natt, det mørkner på
stilt sover månen på sin sky,
og havet nynner mot en strand forlatt,
snart er det stille i vår by.
2. Nå tier fuglene, de sover nå
med hodet under vingens fjær,
og dagen som var skjønn
med himmel blå,
er snart en skygge mellom skjær.
3. Du som er ensom og ser løvet dø,
det gløder før det virvler bort,
slik var det gjennom mange sekler før
alt er som da, et liv er kort.
4. Så la oss leve, la meg ta din hånd
og gi deg trøst, alt er som da,
ja, la oss knytte nære vennskapsbånd
og lære oss å gi og ta.
5. For det blir dag og lyst i øst,
så heis et flagg og hør vår trøst:
Håp er det i hvert hjerteslag.
Det går mot vår når det er høst!

Knut Roar Hoff

Bødøktetten deltar i korkonkurranse

BODØ: Musikalsk leder Mikael Rönberg (t.h.) og styreleder John Åge Selstad i Bødøktetten fører an når byens folkekjære sanggruppe snart delta i en høytidelig korkonkurranse. Det skjer i Bergen neste helg, i «4th Grieg International Choir Festival», der Bødøktetten deltar i folkemusikk-klassen. De skal framføre to folkemelodier som Bjørn Andor Drage har spesialarrangert, en samisk og en latvisk, og dessuten en irsk folkemelodi. I korfestivalen deltar til sammen 13 kor, fire andre fra Norge og dessuten er det deltakelse fra Danmark, Estland, Tyskland, Latvia, Russland og Slovakia.

Alle kan synge julesanger

BODØ: «Alle kan synge»-bevegelsen i Bodø har slett ikke latt seg knekke av et ikke heilt vellykket svensktoppar-arrangement i Bodøhallen i vår. I sitt sjuende år går de nå inn i sin sjuende førjuls-sesong, med avslutningskonsert i Bodø domkirke rett før jul som vanlig. I mellomtiden er det sang-undervisning og innlæring av kjente og ukjente julesanger. Over 1.000 mennesker i Bodø og Salten har til nå vært inne i et «Alle kan synge»-kor.

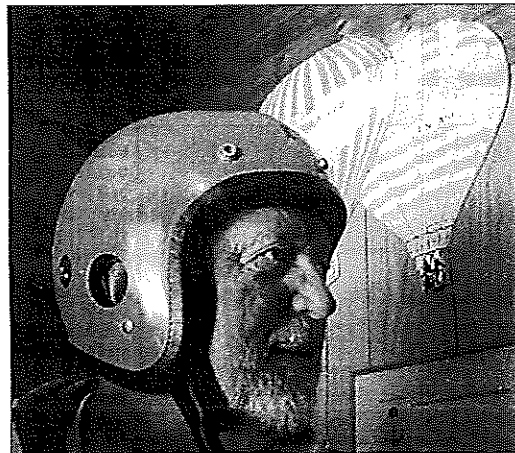
– En kulturell

Prisvinner. Dette er det siste bildet av Knut Hoff i ANs arkiv, tatt i sommer da han fikk Kongens fortjenestemedalje i sølv. Han fikk også Bodø kommunes kulturpris i år.

Røvergutter. Olaf Hals, Odd Horsdal og Knut Hoff forfattet boken «Røverhistorier». Vel verdt å lese.

Ballongentuslast. Knut Hoff ønsket å fly i ballong, selv om det innebar en og annen krasjlanding.

– Knut Hoff var et fantastisk menneske. Og han hadde verdens største hjerte. Det er så ufattelig trist at han er borte.

BODØ: Eventyreren, journalisten, humoristen, romantikeren, bykjendisen, røverhistoriefortelleren, forfatteren, ildsjel på Nyholms Skandse, kunstneren og medmennesket Knut Hoff døde 26. august. Med ham forsvant en kulturpersonlighet Bodø knapt har sett maken til. Knut var en vital link til det gamle Bodø. Og han etterlater et stort tomrom.

Vennen Odd Horsdal og Olaf Hals er sterkt preget av dødsfallet.

Stolt. Borgertoget i Bodø sentrum 17. mai 2007. Knut Hoff var en ildsjel i oppbyggingen av Nyholms Skandse og bar sin uniform med stolthet.

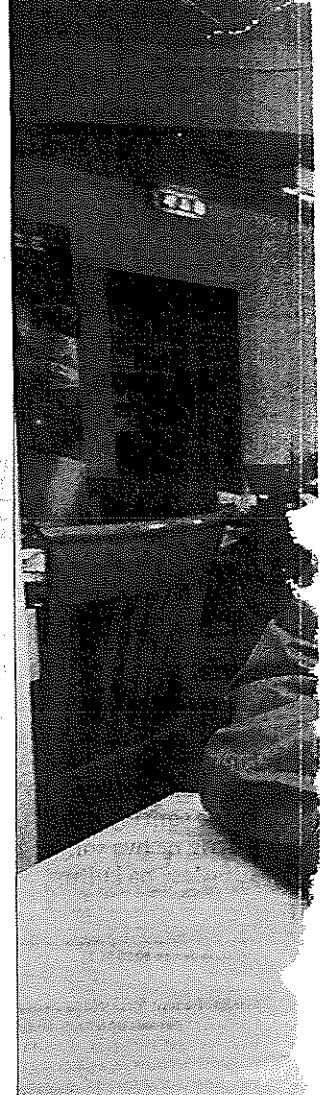
Vi møter dem på stamkafeen Løvold. Der satt de ofte sammen med Knut.

Svart uke. – Dette er min aller svarteste uke. Vi visste hvor det bar, kreften hadde spredd seg i resten av kroppen hans og Knut sa selv at han neppe ville få oppleve sin 80-årsdag. Men han var ukuelig optimist. Og han var alltid i godt humør. Selv på slutten. Det er slik jeg vil huske Knut. Han

var en glad gutt, sier Odd.

Som sammen med Olaf var mye sammen med Knut-de senere år.

– Vi vokste også opp sammen. På den tiden var Bodø en liten landsby. Alle kjente alle. Jeg kan huske at Knut utviklet en interesse for fallskjermhopping tidlig. Han laget en liten skjerm av tøy, festet den til en katt og kastet den utfor mønet på fjøset. Det gikk bare godt, for katten klatret fak-

Gode venner. Odd Horsdal og Olaf Hals

tisk tilbake opp på taket, tydeligvis klar for flere hopp. Fallskjerm-skole for monser, kalte Knut det, smiler Odd.

Knut hadde i det hele tatt utallige påfunn, det ene mer fantasifullt enn det neste.

Eventyr. Han ble svært opptatt av ballongferder og hadde blant annet en legendarisk krasjlanding i en grisefjøs i Skåne i Sverige.

På 50-tallet kom han i disku-

Kor som leker med ord og tekster

BODØ: Koret Con Brlo utforsker ord og sangtekster i konserten «Words» som gis både i Aisvær og Skjerstad kirker i kveld. Der får publikum høre og se resultatet av korets lyriske dypdykk.

Konsertene er en fortsettelse av en turné med dette repertoaret,

som begynte i Rønvik og Gildeskål før sommerferien.

Koret har brukt mye tid på å gå inn i sangtekstene og prøvd å finne ut hvordan de skal brukes - hvilke følelser som legges i ordene og hvilken rolle det spiller for verket som formidles.

Repertoaret spenner helt fra romantikken til moderne tid. Johannes Brahms' «Erlaube mir» og Anders Edenroths «Words» representerer to vidt forskjellige epoker og stiler, og formidles på helt ulike måter. Også denne gangen uttrykker koret seg på mange språk.

bauta er borte

var gode venner med Knut Hoff. – Bodø har mistet en stor kulturpersonlighet og vi en god kompis, sier de.

Foto: Helge Grønmo

sjon med en gjeng jagerflygere om hvor man ville havne hvis man nødlandet i Vestfjorden. Dette måtte selvsagt testes ut. Så han fikk tak i en gummiflåte fra 1938. Sammen med Knut Jensvold kom han så vidt fram til Værøy i live. Det var dog ikke bølgene Knut var mest redd for. Det var hvaler som bekymret mest. For han hadde nemlig lest en bok om at paringsklare hvaler ofte kunne gni seg mot båtripa, og det siste han ville

var å bli parett med en hval, forståelig nok.

Dette er en historie som oppsummerer Knut på alle måter. Eventyrlysten på grensen til det uforsvarlige, men alltid med et smil på lur.

Fekter. Knut jobbet som journalist i Nordlandsposten i 38 år. Og

som historieforteller var han uovertruffen. Også på talerstolen

- Han var en ukuelig optimist.

Odd Hørsdal og Olaf Hals

briljerte han. – Jeg kan huske at folk lo så de fikk vondt i magen. Han hadde alltid forsamlingen i sin hule hånd, sier Odd.

Knut skrev fire bøker, blant annet om den tyske piloten Horst Götz som ikke ville slippe bombene sine over Bodø,

vært kunstrualer og fem ganger uttatt til Nordnorsken. Men det eneste han virkelig var stolt over i livet, var visstnok tredjeprisen i Bodø-mesterskapet i fekting med florett.

Engasjement. – Han var en meget spesiell mann. Og en god venn. Vi er selv i avgangsfasen av livet, statistisk sett er vi fire år på overtid, men vi skulle så gjerne hatt flere år med Knut. Vi kom-

mer til å savne ham, sier Olaf.

– Definitivt. Både mannen og alle påfunnene hans. Han var ingen gæring, men et oppkomme av innfall og utfall. Han var i aller høyeste grad moralsk høyverdig selv om ideene hans var ville. Knut hadde et voldsomt engasjement og fikk folk med seg, sier Odd.

Knut Roar Hoff

Når gamle venner skal samles rundt bordet, kjære Knut, vil det bli stille, tomt og rart uten deg. Det blir stille en stund, helt til vi begynner å minnes. Vi har så utrolig mange fine stunder og opplevelser og trekke fram. Vi vil både gråte å le. Du gav oss glede og varme, og din kunnskap og fortellerevne henførte oss. Med din tilstedeværelse ble en vanlig dag alltid glitrende.

For deg var ingenting umulig, det skulle iallefall ikke være uprøvd. Ditt engasjement for byen vår var helt unikt.

Jeg og familien min ble kjent med deg og dine nærmeste da Bodø Ballong Club ble stiftet for rundt 40 år siden. Din lysende idé ble til verdens nordligste og Norges første klubb for varmluftsballonger. Mange dømte dette fantastiske prosjektet nord og ned, men kritikken stilnet etterhvert. Vi ble snart mange medlemmer. Årene i ballongklubben vår gav eventyrlige opplevelser, med flyvninger i mange land, deriblant verdensmesterskap i USA. Søn-

dagsflyvningene på Fauske-myrene var viktige familiesamlinger, og både små og store bidro til å få ballongen i lufta. Alle unge kalte deg for onkel Knut. I voksen alder, kaller de seg fremdeles for «ballongongan». Flerfoldige år etter at klubben ble oppløst, består fremdeles vennskapet mellom medlemmene. Dessverre er flere gått bort, og nå mistet vi deg, vår kjære Knut.

Livet ditt har du delt med din kjære Ragnhild, og dere fikk to flotte barn, Siw og Olav. Etterhvert ble det svigerbarn og barnebarn. Du var like stolt og glad i dem alle. Med Ragnhild ved din side, skapte dere et godt hjem med en vennlig atmosfære. Hos dere har døra alltid stått åpen.

Jeg ønsker deg, Ragnhild, og familien din, styrke i sorgen.

Kjære Knut, du var et usedvanlig godt menneske, en umistelig venn. Ord har sjeldent, vært så fattige, så rik var din personlighet.

Jeg takker deg for vårt vennskap.

Rannveig Taraldsen Lassche

Pelle Molinselskapet 6. mai 2011

KNUTS DEVISE

Han beseiret hav og himmel

- elsker fantasiens vrimmel?

Molin-selskapets far og leder

har fortjent vår største heder.

Skrev selv bok om salig Pelle

- mye muntert å fortelle!

Æresmedlemskap du får

når du nå fra roret går!

PELLE MOLIN –145 ÅR ETTER

DET VAR I EN ANNEN TID.
OG HAVET LOKKET I VEST.
HAN HADDE FÅTT HJELP AV EN PREST
EN SKREDDER GJORDE SEG FLID
OG ETTER EN SPENNENDE VANDRING
BLE HAN VÅR NYE GJEST

ET PUST FRA DE STORE SKOGER
FRA VIDDER OG FOSSEFALL
PÅ HIMMELEN GRÅGÅSENS PLOGER
MOT NORD, SOM DE FULGTE ET KALL
HIT KOM HAN, OG MØTTE MARIE
HANS ENESTE FASTE STØTTE
NÅ HALTE HAN FREM STAFFELIET
NÅ LO HAN MOT ALLE HAN MØTTE

NOVELLER KOM OG FRA HANS HJERTE
OG JUBLENDE DRO HAN PÅ HAVET
OG GLEMTE ALL SULT OG SMERTE
ALL FORTID OG SORG VAR BEGRAVET!

DET VAR SOM HAN LEVDE I NUET.
HAN VAR IKKE REDD FOR Å DØ
NÅR SNØSTORM I SULIS HAM TRUET
ELLER I BROTT OG SJØ

HAN LEVDE FRA HÅND TIL MUNN
OG MØTTE SMÅ DAMER I BYEN
STERK OG UREDD OG SUNN
MED LIVSAPETITT PÅ MENYEN

HAN VAR SOM EN FLAMME I NATTEN
SOM BRANT OG SLUKNET SÅ BRÅTT
FOR HAM TAR VI AV OSS HATTEN
OMSIDER HAR VI FORSTÅTT

HAN VILLE UENDELIG MYE
HANS HJERTE BANKET FOR ALLE
HAN VILLE OSS ALLE FORNYE
FOR FREDSTANKEN VILLE HAN FALLE

FOR FRED MELLOM BRODERFOLKET
VILLE HAN KJEMPE OG DØ
SÅ ELSKET HAN OGSÅ LIVET

HAN SLOSS FOR DET DAGLIGE BRØD

EN AV DE UNGE, DØDE
EN DRØMMER MED STORE VYER
GIKK INN I SIN AFTENRØDE
EN SEER , EN EKTE FORNYER!

I DAG SKAL VI TAKKE, OG MINNES
VANDREREN , DRØMMEREN, GJESTEN
MANNEN PÅ VINGEHESTEN

Knut R. Hoff

Pelle Molin - hvem var han og hvorfor interesserer han oss.

(Tale ved minnebautaen i Bodø 8. juli 2009)

Ærede forsamling!

Det er en utfordring å skulle snakke om en som ble født for 145 år siden – og som døde for vel 113 år siden – og som allerede har vært gjenstand for en rekke bøker, taler og omtaler. Hva kan egentlig være usagt?

Uten ambisjoner eller illusjoner om å kunne bidra med noe nytt, og med klar fare for å tråkke i gamle spor, skal jeg likevel prøve meg på å si noe om hvorfor Pelle Molin – ennå i dag – interesserer og fascinerer meg som selvfølgelig aldri har truffet ham og som bare har hans etterlatte malerier, bøker, avisartikler og brev som kilde – og så myten – myten som fortsatt lever i Bodø – om enn så vidt, og som har vår alles Knut Hoff som en stadig sprudlende kilde. Knut Hoff har også skrevet et hefte om Pelle Molin – ”Vandringen mot havet” som gir et spennende gløtt inn i kunstnerens liv.

Ådalens diktare, eg. døpt Petrus ble født i Tjäll i Multrä församling i Sollefteå kommune i Ångermanland i Sverige 8 juli 1864. Hans far var bonde og handelsmann, og Pelle var nest eldst i en søskenflokk på 4 + 2 halvsøsken som kom til i farens andre ekteskap etter at moren døde.

Pelle Molin viste tidlig interesse for det skrevne ord, men var på ingen måte noe skolelyst. Tross minst 2 forsøk fikk han aldri studenteksamen, og det var forunderlig nok særlig i det skriftlige det sviktet. I årene 1884 til 86 arbeidet han som medarbeider i Härnösands-Posten fra 1884 til 86. Så var han elev ved Konstakademien i Stockholm fra 1887 til 1890, men brydde seg etter sigende mindre om lærdom enn å leve et bohematisk kunstnerliv, og kom på kant med sine foresatte.

Han oppnådde følgelig ikke den suksess og anerkjennelse han ønsket seg, og tilbrakte 4 år i en nokså fattigslig stue i Näsåker - litt lenger opp i Ådalen. Han hadde brutt med sin far, og han ble heller ingen populær person i Näsåker hvor man hadde liten sans for hans malerier – var det ordentlig arbeid å sitte i en foss å male?

I Näsåker skrev eller i alle fall påbegynte han, mange av sine fortellinger utgitt i boken "Ådalens poesi" etter hans død i 1897. Hans fortellinger fra den Norrlandske villmark var nye i Sverige, og innledet villmarksromantikken og er den dag i dag livfulle og til dels humoristiske skildringer.

Så inntreer den hendelse som ga hans liv en ny retning – i alle fall geografisk:

Medisinerstudent Fredrik Lindskog kom på vandring til Näsåker og møtte Pelle Molin. Intet hjertelig møte visst, skjellsord ble utvekslet, men likevel gikk de to i slutten av september over grensefjellene til Mosjøen og kom etter hvert til Bodø hvor han ble til sin altfor tidlige død den 26. april 1896.

Hvorfor dro han fra Sverige?

Hvorfor ble han i Bodø?

Jeg har selvfølgelig ingen klare svar på dette.

At han brøt opp fra Sverige har nok sammenheng med flere ting – skuffelse over den mangel på anerkjennelse og suksess han hadde håpet på der, og hvor nok både det borgerlige Sverige og ikke minst det tradisjonelle bondesamfunn han levde i ble for trangt. Det er jo heller ikke ukjent at mange unge kunstnere søkte ut i unge år – før de oppnådde anerkjennelse.

At han kom til Norge kan synes underligere – tidens kunst-strømninger gikk vel mer mot Tyskland, Frankrike og Italia, og visstnok var tanken å dra sydover – kanskje til Paris. Men det ble altså Nord-Norge og Bodø, og siden Pelle Molin elsket villmarken, er det trolig at han her fant nettopp det han søkte etter; en natur som trollbandt ham, og et folkeferd som var friere og mer frilynte enn i det svenske bondesamfunn han forlot.

Sikkert er det at han ble en Norges-venn – og om man skal tro hans brev til sin søster – en særlig venn av Bodøs unge damer – og det var det siste som ga opphav til mange av de myter som fortsatt lever. Hvor meget som var sant av det han skrev om selv er ikke godt å vite. Fra tiden i Näsåker vet vi at han kunne skrive på seg både kår og velstand og damebekjentskaper som det neppe fantes dekning for i virkeligheten. Men at han virkelig var en meget populær ungar blant Bodøs kvinner kan likevel ikke bare være hans eget fantasiprodukt – dertil var mytene for sterke og rotfestede. Særlig har hans

forhold til den unge Marie Engen tydeligvis vært sterkt – han døde da også etter sigende med hodet i hennes fang.

Men han var ikke bare en kvinnevenn – han tok i de urolige tider forut for unionsoppløsningen sterkt til orde for at Sverige ikke måtte gå til krig mot Norge – noe som var en reell tanke fra svensk side, men som det heldigvis ikke ble noe av. Hans artikkel ”Ned med dom som tala om krig” fra sommeren 1895 var en modig ytring fra en svenske, og røpet hans kjærlighet til Norge og nordmenn.

Som allerede nevnt var Pelle Molin opptatt av naturen som han skildret både i ord og i bilder. Han ville ha størst mulig nærhet til det han skildret og derfor satt han gjerne midt i fossen han ville male – og du kan formelig føle vannmassene rundt deg når du ser på bildene. Dette ønsket om å være midt i det han skildret, ble muligens også hans død. Han dro opp til Sulitjelma vårvinteren 1896 for å oppleve og skildre en snøstorm – så å si innenfra. Det førte til lungebetennelse og hans død etter et kort sykeleie. Det sies også at han mottok legens dom om en snarlig død med den største sinnsro : ”Det passer mig utmärkt å förlata denna världens jammerdal.”

Det er på tide å antyde et svar på hvorfor Pelle Molin fortsatt kan fascinere oss.

Ikke fordi han var en framifrå dikter – selv om han trolig var større som forfatter enn som maler.

Ikke fordi han var en strålende maler heller.

Men kanskje fordi hans korte liv rommet alle de tradisjonelle ungdomsdyder; opprør, eventyr og utferdstrang, romantikk, drømmer og til sist tragedie – elementer som til alle tider har virket tiltrekkende på menneskene.

Jeg legger i ærbødighet en blomst ved hans støtte!

PELLE MOLIN – VED HANS BAUTA I BODØ 115 ÅR ETTER HANS DØD.

(Tale ved hans bauta 26. april 2011 ved John Steen Holm)

Ærede forsamling !

Det er i dag 115 år siden Pelle Molin døde her i Bodø, og man kan spørre hva som får en liten gruppe entusiaster og beundrere til å samle seg hvert år for å minnes ham.

Svaret er vel ganske broket, og jeg har ikke noe fullgodt svar.

Knut Hoff er en opplagt forklaringsmodell.

Men de nærmeste svaralternativer ligger vel i ^{Molins} hans alt for tidlige død og det at han jo var en fremmed fugl i Bodøs fauna. Ikke fordi svensker var uvanlig i Salten – gruvene i Sulitjelma bragte mange svensker til Norge, men mer gjennom hans bohemaktige skikkelse og væremåte. Den smule mystikk han for en stor del selv lykkes i å omgi sitt liv med, bidro nok også å holde liv i de mange myter som levet lenge etter hans død, og som eldre Bodø-folk så vidt kan ha hørt om fra noen som selv traff Pelle Molin.

For sant og si var han vel ikke særlig berømt ved sin død. Han malte – især landskapsbilder som den dag i dag godt tåler et kritisk øye, men som ikke førte til berømmelse i hans samtid. Han skrev – i det vesentlige i aviser og tidsskrifter, men uten den gang å ha fått noe utgitt – det kom først året etter hans død da Ådalens poesi ble utgitt posthumt.

Men han skrev vakkert og begeistret om Nord-Norge og naturen her som han nok følte friere og voldsommere enn naturen i Ådalen hvor han var født og vokste opp.

I sine malerier satt han midt i naturen og malte – gjerne midt i en foss for så å si å skildre vannet *innenfra*. Denne trangen til å skildre naturen innenfra var det vel også som ble hans død. I april 1896 dro han på fjellet i Sulitjelma hvor han bodde i telt for nettopp å kunne skildre snestorm og uvær *innenfra*. Det gikk ikke bra, og han døde kort tid etter med hodet i fanget til sinvenninne Louise Engen her i Bodø.

Kjærligheten til naturen her nord delte Pelle Molin med en annen som vi i år markerer jubileum for – nemlig Elias Blix som ble født i 1836 – og døde i 1902. Men mens Pelle Molin døde i den natur han så gjerne ville skildre, skrev Elias Blix sin kjærlighet ut gjennom den vakre nord-norske nasjonalhymne: “Barndomsminne frå Nordland”

Jeg nedlegger i ærbødighet en blomst på Pelle Molins bauta, og deretter hører vi Arve Heløy syng nettopp Elias Blix’ hyllest til den nord-norske natur!